

Da jeg var 12 år gammel syntes min barndomsven Claus, at jeg skulle tage med til noget der hed Anders And legene nede i KFUM. Det kunne jeg dog ikke for der skulle jeg til store Heidis fødselsdag og alle ved, at børnefødselsdage er sjove. Men Claus var meget insisterende, så jeg gav mig og fulgte med ham.

Det var nu også ret sjovt at være til Anders And legene. Jeg løb 60 meter, sprang længdespring og højdespring og så sluttede jeg af med 800 meter løb. På 800 meteren heppede nogle store piger på en pige, der hedder Jean, der allerede gik til atletik og jeg hørte, at de sagde, at hende den anden altså også løb rigtig godt – og det var jo mig – og så var jeg solgt.

Det var den 22. maj 1979 og i er ikke sluppet af med mig siden, men det er jo også kun 46 og et halvt år siden. Min barndomsven har siden fortalt mig, at han syntes det alligevel var lidt ærgerligt at jeg startede til atletik for så havde jeg ikke helt så meget tid til at spille fodbold med ham og drengene fra klassen.

Men for mig var det nu meget heldigt, for hold nu op hvor er jeg glad og taknemlig for alt det som I og Ben Hur har givet mig. Jeg vil faktisk vove den påstand, at Ben Hur er en del af min DNA.

Jeg kommer fra en familie hvor de vildeste sportslige udfoldelser var en kort gåtur på Søborg Hovedgade, en aften cykeltur i mosen og den årlige cyklistdemonstration for at få flere cykelstier – så jeg endte nærmest med at blive mønsterbryder i min familie ved at være glad for at bruge min krop og for at dyrke sport.

Jeg prøvede at lokke mine forældre til at dyrke sport og en dag tog min far udfordringen op og tog med ned på stadion for at løbe om kap med mig. Da han allerede var bagud på de første hundrede meter råbte han at vi jo skulle løbe en hel runde. Det blev det desværre ikke meget bedre af, så min stakkels far blev sat gevaldigt af sin 12-årige datter. Det var nok heller ikke en hjælp for ham, at hans opvarmning var Grøn Cecil.

Nogle år efter fik jeg lokket min mor til at deltage i det hedengangne Moseløb – hun gik hele vejen og jeg syntes det var frygtelig pinligt. Mors opvarmning var Rød Look. Så selv om jeg har haft unge forældre, så har de begge haft en fysisk begrænsning pga livsstil og rygning.

Kontrasten mellem mine forældres fysiske formåen og de voksne i Ben Hurs fysiske formåen var set med mine barneøjne meget tydelig.

Som flere af jer ved, så bliver jeg også kaldt lille Ann Michelle – det giver måske ikke rigtigt mening når man som jeg er 173 cm, men jeg voksede sent og var kun 150 cm høj da jeg var 15 år gammel. Jeg havde derfor aldrig rigtig troet, at jeg ville blive særlig god til atletik. Men det gik nu meget godt alligevel og jeg har da også et par klubrekorder. Det er dog ikke det der har betydet mest for mig i min Ben Hur tid.

For hvad er det, der er det særlige ved Ben Hur. Det er basen, fællesskabet – ja kort sagt Ben Hur ånden.

I Ben Hur er der plads til alle og for mig har det været livsændrende at møde så mange dejlige mennesker, der har troet på mig, og som har kunnet se noget potentiale i mig.

Jeg var f.eks. selv deltager på en sommerlejr, da Arne Sünksen trak mig til side og opfordrede mig til at lave ungdomsarbejde i Ben Hur og så mente han, at jeg nok ville være den der skulle "overtage" planlægningen af ungdomslejrene. Jeg opfattede det som en tillidserklæring.

Dengang sad blandt andre Max Nielsen, Erik Bahn og Niels Kahlke i bestyrelsen – og jeg følte mig mega heldig fordi jeg fik lov til at repræsentere ungdomsrådet og samtidig lære af disse fantastiske mennesker. På et tidspunkt spurgte Niels om jeg ikke ville være ungdomstræner – det havde jeg aldrig selv skænket en tanke, men jeg greb udfordringen og endte med at være ungdomstræner indtil jeg startede på mit studie.

I alle årene har Anne Marie været hende der klarede en masse i kulisserne. Faktisk kan jeg være i tvivl om, om Ben Hur havde eksisteret i dag uden Anne Maries enorme indsats for hvem skulle så have holdt os i ørerne og holdt samling på tropperne?

Men de er jo ikke de eneste!

For I er faktisk alle meget inspirerende.

Se jer omkring – vi kender alle nogenlunde hinandens alder, men jeg tør godt vove den påstand, at alle til denne standerhejsning har en yngre fysisk alder end den, der står på det gule sundhedskort. Det er altså stærkt! ...og jeg kan bevise det, for hver mandag når jeg spiller volleyball-ish med Gamle Ben, ser jeg hvor meget glæde man får af hele livet at have sat en god grundform ind på kontoen for fysisk velvære.

At have en god grundform er – udover min dybe taknemlig for jeres tillid til mig – mit budskab med denne tale, for uden den så havde jeg nok ikke stået her i dag. Og det sagt i ordets allermest bogstavelige forstand.

For... for snart 16 år siden mistede jeg følelsen i mine ben. Det startede med en underlig summen under fødderne og efter et par dage kunne jeg dårligt gå. Nu er der nogen (host, host Sven) der ikke mener man bør gå til læge, så jeg tog til kiropraktoren... Kiropraktoren sendte mig dog straks videre til lægen. Lægen huskede på andre forbigående skavanker og derfor akut-indlagde hun mig på neurologisk afdeling. Og kort tid efter fik jeg diagnosen Attakvis sclerose også kaldet Multiple Sclerose (MS).

Der var dog nogle ting, som gjorde at neurologerne undrede sig. For hvordan kunne jeg have så meget styrke i mine ben, når forbindelsen til nervebanerne var ødelagt af sclerosen? Hvordan kunne jeg overhovedet gå, når jeg havde så lidt følelse i mine ben og fødder?

Da jeg fortalte at jeg havde min grundstyrke fra atletik og at en af de neurologiske test faktisk bare er som at måle et længdespringtilløb op, så gav det mening.

Jeg har så selv erfaret, at al koordinationstræningen fra atletikken har gjort, at jeg hurtigt har kunnet kompensere og lære min hjerne at sende signaler til f.eks. fødderne så jeg kan gå (relativt) normalt.

Tidligere var der ingen behandlig mod sclerose og anbefalingen var hvile og ingen motion – samt en fremtidsudsigt i en stol med to hjul.

I dag ved man at træning kombineret med immundæmpende medicin giver de bedste fremtidsudsigter – så også her har jeg været heldig med min styrke og grundtræning fra atletikken.

Der er dog en ting, der ikke er så heldig og det er, at jeg hurtigt bliver straffet hvis jeg ikke passer min træning, så derfor har jeg erfaret, at jeg helst skal have et træningsmål. Her i januar deltager jeg i en cykeludfordring, der hedder "Campione 100" til fordel for Scleroseforeningen og jeg skal derfor cykle Geels bakke fra begge sider 100 gange. Og alle ved at det slet ikke er koldt i januar.

Og hvad vil jeg så sige med det? Jeg vil sige tak.

Tak for at I alle er en del af Ben Hur.

Tak for at inspirere og for at være lige akkurat som I er.

Tak for at være voksne da jeg var barn og for at vi nu alle er jævnaldrende.

Tak for alle de skønne timer på stadions, til styrketræning og i gymnastiksale.

Tak for alle snakkene, festerne, lejrene, træningsturene, rejserne, stævnerne.

Tak for at der altid har været plads til mig og tak for at I har troet mig.

Tak for at jeg altid har følt mig hjemme i Ben Hur.

Tak fra ungdomsafdelingen.

Tak fra mig.